

Ostrov - kde hledat ztracenou Atlantidu?

Rubrika: Literární tvorba (02.11.2007, 3843 přečtení)

Je ostrov La Palmos na Kanárských ostrovech hrozbou západní civilizaci? Lávový kužel obsahuje trhliny, může dojít k náhlému sesuvu obrovského množství horniny podle zlomu do moře. Vlna tsunami za 2 hodiny dokáže udeřit na pobřeží západní Evropy až 100 m vysokou vlnou a za 12 hodin vlnou vysokou 20-50 m na pobřeží Ameriky. Přitom Londýn, holandská města a New York jsou přímo u moře. Geologové se obávají, že tato možnost je reálná v příštích desetiletích nebo staletích. Nebyla taková vlna příčinou zkázy Atlantidy třeba na Azorských ostrovech, které odpovídají nejasnému Platónovu popisu? Zbytky rozsáhlé civilizace tam však nalezeny nebyly...

Nejvyšší atlantský soudce Solimon četl rozsudek.

"A proto se vypovídají na dobu jednoho roku na ostrov Napravení tito občané Atlantidy:

1/ Učený fyzik Feidon za pokračování v zakázaném díle a práci s podzemními silami neznámého původu, kterými mohl přivodit ohrožení lidu Atlantidy.

2/ Fanatický kazatel Teso, zakladatel zakázané náboženské sekty, který šířil učení o přicházející úplné zkáze Atlantidy a nabádal k odchodu z tohoto světa.

3/ Bývalý velitel atlantského válečného loďstva Niarchas, který byl příčinou porážky atlantského vojska za Heraklovými sloupy.

4/ Šarlatánská lazebnice a ranhojička Lygie, která nemocným omamné nápoje podávala a přivodila jejich smrt.

5/ Neřestná zpěvačka a tanečnice Vinea, která rozšířila svou nemoc a tím škodu na zdraví a cti mnohých vážených mužů učinila.

Odsouzení budou převezeni na neobydlený ostrov Napravení. Z lodi si mohou vzít toliko to, co ve vlastních rukou unesou.

Soudce Solimon pokynul vojákům, kteří na palubu lodi dopravili čtyři odsouzence a po chvíli i posledního fyzika Feidona, kterého dovedli přímo z vězení. Soudce dal znamení posádce lodi, která ihned odrazila od břehu.

"Přijde den a noc a všechno se propadne do země, stejně jako ostrov Atlantis se propadne do moře a zmizí," křikl hněvivě fyzik Feidon svou kletbu proti lidem, kteří zvědavě stáli na břehu.

"Do roka vše pohltní moře a nezůstane nikdo, kdo by o této hrozně zkáze podal zprávu, vyjma těch, kteří včas na lodích jako poslové kultury Atlantidy odplují k protějším pevninám," volal silným hlasem kazatel Teso.

Osamocený stál bývalý velitel loďstva Niarchas a díval se na hladinu moře, které svým nekonečným vlněním zůstávalo jako vždy netečné k lidskému utrpení. Ano, chápal, že je vinen.

I někteří z posádky této lodi byli v jeho flotile. Ted se mu vyhýbají a oslovují ho alespoň zdvořile "kapitáne". Ranhojička Lygie spala na zemi ve společné kajutě vězňů a nejevila zájem o svět. Zřejmě byla ještě pod vlivem svých lektvarů, které jí opatřili četní přátelé. Tanečnice Vinea ležela hluboko zakloněná a vystavovala své hříšné tělo podepřené lokty slunečním paprskům a pohledům mužů posádky. Svěží vítr, který se opíral do plachet, jí cuchal dlouhé černé rozpuštěné vlasy. Držela hrdě hlavu a přemýšlela, na kterého člena posádky by měla nejdříve zapůsobit. Cesta na ostrov Napravení bude trvat jen několik dní, a pak bude konec všem nadějím. Vinea byla rozhodnuta vrátit se za každou cenu. Muži posádky však byli neteční a plně zaujatí svou prací.

Před vyloděním na ostrově Napravení požádal Niarchas kapitána lodi o poskytnutí lehkého člunu k převezení věcí. Kapitán dlouho uvažoval, zda smí v tomto směru samostatně rozhodnout, ale několik členů posádky, kteří rozhovor zaslechli, nečekali na rozkaz a připravili člun. Kapitán byl rád, že nemusí přímo rozhodnout a nechal věcem volný průběh.

Fyzik Feidon nastupoval do člunu jako první. Přetížen nákladem na zádech i v obou rukou jen s obtížemi balancoval a udržoval rovnováhu při vstupu do vratkého člunu. Několik psacích tabulek, které nesl navrch nákladu, se zřítilo a dopadlo na dno člunu. Kazatel Teso nesl s obtížemi veliký pytel prádla a šatstva. Lazebnice Lygie vstupovala do člunu bez zájmu o svůj další osud. Nesla jen řadu různě velkých nádob, jejichž obsah nebyl nikomu znám. Tanečnice Vinea se naposledy rozhlédla po mužích posádky a vybrala si nejbližšího z nich. Ten se však ani nepohnul. Vinea pohodila hrdě svými dlouhými černými vlasy, sebrala velký pytel s jídlem, který jen stěží zvedla, a vykročila do člunu.

Poslední šel kapitán Niarchas, který ještě stačil podat tanečnici džbán vody. Jenom mimořádná obratnost jí umožnila shodit pytel do člunu a vzápětí udržet džbán s vodou. Niarchas zvedl svůj obrovský batoh, nad nímž byl ještě přivázán sbalený stan pro všechny vězně.

Uvnitř batohu měl poskládáno neuvěřitelné množství nejrůznějších drobností, o nichž mohl s jistotou předpokládat, že jeho společníci neuvažovali. Dlouhý pobyt na moři ho naučil předvídat situace, které mohou nastat. Pak pozdravil po námořnickém způsobu posádku a popřál jí šťastný návrat. Dva muži, kteří tvořili posádku člunu, při loučení u břehu svého bývalého velitele objali a dali mu při tom do kapsy dva velké nože v kožených pouzdrech. Pak zvedli část rohože na dně člunu a vyndali z tajného úkrytu železné nářadí, které nenápadně shodili do mělké pobřežní vody - krompáč, lopaty, sekery, pilu, pytlík velkých kovaných hřebíků, udice a sbalené sítě na chytání ryb. Námořníci rychle odpluli k lodi, která se mezitím otočila a začala křížovat proti větru. Tam někde za obzorem se zvedaly tři vrcholky, které odedávna jako Neptunův trojzubec ukazovaly tři nejvyšší atlantské hory.

Kapitán Niarchas, jako každý den, stál při východu slunce na pobřeží a připravoval se k lovu ryb s bídnou malou loďkou, kterou bylo těžko jen udržet na hladině. A lovit z ní ryby nikdo kromě kapitána nedokázal. Uplynul už právě rok. Dlouhé šedivé vlasy a vousy mu vlály v čerstvém pobřežním větru. Byl bos a jeho hrubý šat nesl stopy po mnoha opravách nepřilíživě umělou rukou. Přesto s vděčností vzpomenu na Lygii, která se ujala této těžké úlohy - spravovat všem šaty. Kapitánovy šaty nejvíce utrpěly, protože na něm ležela tíha většiny povinností - lov ryb, zpočátku i stavba chýše, výroba hrubého nábytku, náradí a pěstování plodin. Často před západem slunce okopávali kapitán, Lygie a Vinea pole nebo pleli záhony se zeleninou. Většinou mlčky, každý alespoň na chvíli popustil uzdu svému nejtajnějšímu snění.

Kapitánovi se podařilo přesvědčit Feidona a Tesa alespoň k tomu, aby nosili sladkou vodu ze vzdálené studně, kterou společně vykopali. Niarchas hleděl s obavami k obzoru. Loď se měla už brzy vrátit a možnost ukončení nuceného pobytu na ostrově byla docela reálná.

Vždyť každému soudci musí být zřejmé, jak obrovský pokrok dosáhl ve změně chování zvláště u Lygie a Viney. Obě se naučily v těchto podmínkách vařit, staraly se o veškeré jídlo, což bylo mimořádně obtížné. Lygie se úplně zotavila ze závislosti na lektvarech a její všestranné schopnosti se projevovaly plnou silou. Byla Niarchovou hlavní oporou při řešení závažných společných otázek. Také prostá ale praktická Vinea nechyběla při žádné práci a svou vždy dobrou náladou dokázala prospět ostatním určitě víc, než původně Lygie svými šarlatánskými lektvary. Vinea brzy pochopila, že od Feidona a Tesa nelze v této situaci žádnou chlapeckou práci očekávat. Bylo třeba je stále pobízet, sami neměli o nic zájem a byli jako duchem nepřítomní - stále v myšlenkách u svých psacích tabulek s nepotřebnými výpočty nebo kazatelskými vizemi, které nikdo nečetl.

Vinea se jednou na oba tak rozzlobila, že se jí s výjimkou jídla ještě více vyhýbali. Všichni si nakonec zvykli, že tito dva berou více, než do společného dávají. Nechali je, aby se stranou dělali své věci. Kapitán se stále více obával jim dát rozhodné ultimatum, které by mohlo vést k nápravě, ale také k neblahé a definitivní roztržce. Právě to trápilo kapitána nyní, kdy se blížil čas kontroly a přísného posouzení postojů každého z nich. Kapitán věděl, že silně zapůsobí už to, že dokázal všechny pohromadě udržet ve zdraví a zabezpečit všem existenci. Ale příčiny, pro které byli fyzik i kazatel posláni na ostrov Napravení, ty odstraněny nebyly. Kapitán věděl, že potají na svých tabulkách pokračují v zakázaném díle. Jako velitel skupiny tedy vlastně znovu zklamal.

Kapitán zvedl hlavu ke slunci, které se jako neskutečně velký rudý kotouč blížilo k obzoru. Napravo od něj se objevila plachta lodi. Za skalním útesem se náhle vynořila hlava fyzika Feidona se smáčenými dlouhými světlými vlasy a vousy. Plaval směrem k lodi.

Jen ať si plave, pomyslel si kapitán. Tak nečestné jednání od něho přeci jen nečekal. Jistě chvátá, aby napřed vysvětlil své polopravdy, pošpinil ostatní a pokusil se vyváznout. Ale pravda vyjde najevo, a pak se teprve ukáže, kdo ji doopravdy má.

"Vážení televizní diváci, na čtvrtém programu EUROSAT uvedeme za okamžik přímou reportáž ze setkání s pěti členy experimentálního skupinového psychologického léčení v první nápravné skupině. Všichni členové skupiny si uvědomili těžký přestupek, pro který byli odsouzeni a souhlasili s vykonáním zkráceného trestu formou samonápravné skupiny.

Nyní vás seznámíme znovu s tvářemi odsouzených, jak je zachytila naše kamera před rokem a postupně každý měsíc při jednodenních návštěvách našeho štábu, který ovšem do dění na ostrově nijak nezasahoval. Odsouzení měli napodobit vyslance Atlantidy, jejichž úkolem je zachránit hodnoty této kultury, k jejímuž zániku došlo někdy kolem roku 9 600 před n.l. Příčiny tohoto náhlého zániku ovšem známy nejsou. Dozvíme se více od lidí, kteří rok mohli přemýšlet o této otázce v těsné blízkosti oceánu, který Atlantidu zničil? Podařilo se jim rozmnožit ze semen kulturní rostliny? Co z vědomostí civilizace mohli opravdu použít jako trosečníci? Jaké budou tváře a duše lidí, kteří žili celý rok daleko od civilizace vyzbrojení jen malým množstvím nářadí? Neměli léky, prostředky osobní hygieny ani krémy na opalování. Jen slané vody a slunce bylo dostatek. Neměli knihy, hodinky, rádio, telefon - prostě vůbec nic, na co jsme denně zvyklí. Byly to tvrdé podmínky. Jsou tito lidé ještě vůbec naživu? Ano, jsou - máme k dispozici archiv satelitních snímků, které dosvědčují, že si vedli dobře.

V posledních dnech se množí dotazy, zda v dnešní době je vůbec přípustné takto s lidmi manipulovat. Vážení diváci, jsme opravdu rádi, že naši hrdinové vzbudili váš hluboký zájem. Chápeme, že cítíte s nimi, jedná se však o skutečné zločince, kteří byli řádně odsouzeni. Naše televize získala práva pro natočení seriálu, který bude mapovat další osudy odsouzených na svobodě. Návrat do centra pozornosti médií bude další zkouškou, kterou budou muset překonat. Očekáváme, že výpovědi odsouzených odhalí až samé kořeny toho, na čem bylo nutno postavit soužití lidí tak různých a nebezpečných povah. Naše loď s televizním štábem se již blíží k ostrovu Napravení a spolu s ní celkem dvacet výherců, které jsme vylosovali z celkem 79 542 přihlášených zájemců. Tito diváci tedy uvidí opětovné setkání pěti trosečníků s civilizací na vlastní oči. Přistaneme pozdě večer, a tak si budou moci výherci vyzkoušet alespoň jednu noc bez všech prostředků na břehu moře pod širým nebem. Než se nám přihlásí naši kameramani na lodi Atlantis, uvedeme ještě krátké charakteristiky všech pěti hrdinů našeho připravovaného seriálu. Skutečná jména ovšem musí z právního hlediska být nahrazena smyšlenými. Počítáme totiž s tím, že většina z nich po řádném vyhodnocení veškeré jejich činnosti na ostrově, bude moci být propuštěna na svobodu."

Komentátor se odmlčel a slova se ujala jeho atraktivní kolegyně.

"Velitelem samonápravné skupiny byl určen námořní kapitán Niarchas. Byl odsouzen pro nezvládnutí plavby tankeru s 150 000 tunami ropy, který se pak rozlomil u břehů Normandie. Došlo k úhynu ryb, mořských ptáků a zamoření pobřeží ropou. Podle radarových snímků z družice, které si mohl kapitán vyžádat ještě před bouří, bylo možno katastrofě předejít. Kapitán předal velení zástupci, ten pak dalšímu členu posádky, který neměl potřebné zkušenosti. Vyšší důstojníci se účastnili oslav narozenin a byli pod vlivem alkoholu.

Dalším členem skupiny byl fanatický kazatel Teso, na jehož fotografii se díváte. Byl zakladatelem náboženské sekty, která předvídá zánik přímořských států celosvětovou potopou v letošním roce 2012. Hlavní činností vůdců této fanatické sekty bylo ovšem získání si důvěřivých lidí a hlavně jejich peněz. Byla mu prokázána účast při organizování pokusu

hromadné sebevraždy skupiny lidí, které ovládal.

Třetím mužem skupiny byl fyzik Feidon, který i v době po Velké dohodě pracoval potají na vývoji nových systémů, jejichž podstatou byla podzemní tepelná čerpadla. Jejich dlouhodobou činností mělo dojít až k roztavení části zemské kůry na úkor tepla zemského nitra. Těžkotavitelné horniny měly vytvořit potrubí, kterým by proudily snadno tavitelné soli. Zhruba se jedná o opačný princip absorpční chladničky s využitím tepla pro tepelná čerpadla. Tato teorie, ačkoli přímo neodporuje zákonům fyziky, se ukázala při podrobném rozboru jako neproveditelná a bezúdržbová tepelná čerpadla těchto obrovských výkonů jako zcela nereálná. Feidon prokazatelně odčerpával a zpronevěřil obrovské prostředky určené na geologický průzkum mořského dna.

Všichni jsme zvědaví na psychický stav Lygie, pracovnice v lékárně, která byla odsouzena za manipulaci s opiáty a distribuci látek pro zakázanou euthanasii. Její léčení počínající závislosti na morfiu nebylo dosud ukončeno. Lygie je psychicky labilní a byla určitě značnou zátěží pro celou skupinu už od počátku jejího formování.

Nakonec zbývá vzpomenout na tuto půvabnou ženu zvanou Vinea. Nakazila několik stovek mužů tím, že se nepřihlásila k povinnému léčení, ačkoli o závažnosti své nemoci dobře věděla. V jejím domě byly natáčeny pornografické filmy využívající mladistvé.

Nyní přepojujeme přímo na loď Atlantis do našeho televizního studia, kde podle předběžných zpráv se setkáme nejdříve s fyzikem Feidonem, který plaval lodi vstříc. Proč se tak rozhodl, to se dozvíte od něho samotného. Nebo došlo na poslední chvíli ke katastrofě a je jediným, kdo na ostrově přežil?"

Feidon se nechal vytáhnout na loď a hned vykřikoval jako vyšinutý:

"Vraťte loď zpět! Plavte zpátky! Já jsem to vypočítal! Dnes dojde k výbuchu podzemního magmatu. Ano, já jsem uložil pod ostrovy obrovská tepelná čerpadla. Byl jsem vedoucím hlubinného průzkumu. Můj vynález umožní těžbu z největších hloubek a není třeba skoro nic. Všechno pracuje jako obrovská absorpční chladnička a tepelné čerpadlo. Žádné pohyblivé části! Na jednom místě se chladnější prostředí ochlazuje a na druhém místě se teplejšímu tělesu teplo předává. Všechno jde na úkor geotermální energie, která je nevyčerpatelná. Jenom je třeba vytvořit odolná potrubí. Je třeba nalézt taveniny, které jsou schopny předávat postupně teplo až k teplotě tavení hornin. Pak se vytváří další potrubí a tavenina může proudit dál. Žádné mechanické části nejsou třeba. Nic - jenom spoustu času k akumulaci tepla je třeba! Pak se tlak přehřáté horniny projeví a tavenina se vylije jako horké magma. A s ním se dostanou na povrch drahocenné rudy, měď, stříbro, zlato! Dokážu to - dejte mi ještě příležitost! Je to jednoduché - tak zkoušeli těžit zlato už ve staré Atlantidě. Já jsem to vypočítal líp. Nedojde ke zničení ostrova, jenom se láva klidně vylije u břehu moře. Energie se nebude dlouho hromadit pod sopkou, to byla ta chyba výpočtu. Tak vznikla vlna tsunami. To byla bájná potopa! .. a tak!"

Feidon se nedokázal uklidnit: " Tak zanikla Atlantida , a tak ... !"

Režisér se otočil ke kameramanovi a řekl:

"Pěkně ho to vzalo. Je to úplnej cvok. Ještě to ale berte, zní to hrozně opravdově a naléhavě."

"Tam!!!," vykřikl Feidon a ukázal rukou směrem k obzoru.

John Kubin sledoval televizní program EUROSAT 4 doma na počítači. Už delší dobu nad poselstvím Atlantidy přemýšlel. Je skryto někde hluboko v nás. Je to podceňování nebezpečí přírodních zkázy. Přílišná důvěra v technickou civilizaci a vědu. Příliš mnoho peněz na obranu, to jest na války. Špatná rozhodnutí na správných místech a naopak. Žádná rozhodnutí na nejvyšších místech. Strach z odpovědnosti. Kontroly projektů, které pohlcují značnou část výdajů samotných. Ničení přírodních zdrojů. Málo pohybu a nezdravý způsob života většiny lidí.

Až sem do věčně zachmuřeného a deštivého skotského přístavu zanesly válečné osudy jeho dědu Jana Kubína, stíhacího pilota RAF, který se účastnil bitvy o Britanii. John obdivoval tyto mladé muže, kteří se museli v okamžiku správně rozhodnout. Opustili své rodiny, mnohokrát riskovali život a mnozí zahynuli.

John celý týden ověřoval nový matematický model svého spolupracovníka Güntera Bierhoffa, který řídil pozemní stanici Varovné atlantické služby přímo na ostrově La Palmos. Günterův děda byl pro změnu sudetský Němec. Byl zařazen do elitních jednotek protiletectvé obrany, která chránila průmyslové oblasti kolem Rýna. Za jejich linií ležela v troskách německá města. Několik milionů civilistů přišlo v posledních měsících války o život nebo své domovy.

"Teď taky bojujeme za správnou věc, na štěstí ne jako naši dědové každý na jiné straně" – říkal jako bonmot Günter, kterého si John oblíbil. Günter zjevně zdědil matematické nadání - už nemusel bleskově počítat parametry pro střelbu na letadla, ale tvořil programy pro předpovědi zemětřesení.

"Je to stejně k ničemu. Přemýšlíme, jestli chyba modelu je deset nebo dvacet procent a přitom rozhodující je lidský faktor - nárůst stovek a tisíců procent škod způsobí to, že nakonec rozhodne někdo, kdo má kompetenci, ale informace se k němu nedostala. Nebo spíš nerozhodne vůbec, což muže být ještě horší."

Günter viděl věci jasně a logicky. Třeba hasiči a jiní stateční lidé zabraňují s nasazením života škodám, které způsobil někdo v řetězci chybných rozhodnutí. Filmy dokumentující velké havárie jeho slova potvrzují. Technik, který v Černobyli poslal na smrt potápěče, aby otevřeli kohouty umožňující odčerpání vody pod hořícím a roztaveným reaktorem, zachránil od výbuchu jinak vzniklého vodíku a rozptýlení uranového paliva na desítky milionů lidí. Potápěči šli dobrovolně, i když věděli, že nepřežijí. A muž, který toto nejlepší možné rozhodnutí v nejstrašnější situaci konce minulého století udělal, se později pod výčitkami svědomí oběsil.

Výstražný systém může jedině selhat. Za dvě hodiny není možné vystěhovat miliony lidí, není ani kam. Není válka, lidé nejsou zvyklí všeho nechat a utíkat do krytu. Žádné kryty proti desítkám metrů vysoké vlně ani neexistují. Důvěřovat technickému zabezpečení metra se nevyplatilo ani při povodni. Po vyhlášení poplachu zkolabují všechny komunikační kanály, každý si bude ověřovat situaci, až se telefony úplně zahltí. Za pět minut většina lidí nedojde ani k autu a v tu dobu už budou výpadovky ucpány. V autě si může každý leda pustit rádio. To je vlastně jediná naděje - falešný poplach lze poměrně úspěšně po čase odvolat. A ukáže se, které články záchranného řetězce opravdu selhaly.

"Nemáš nějaké známé geology na Kamčatce? Až to spustíme, tak napřed o nás natočí BBC televizní dokument a pak budeme bez práce," Günter se usmíval a byl při hovorech v počítačovém programu Skype vždy v dobré náladě. Byl to zdatný padesátník, měl jasné modré oči a stálé hodně světlé vlasy bez šedin. Do typického Němce mu chyběly brýle a hlavně to, že jeho matka byla rodilá Češka. Každou neděli tahle blondatá krasavice hrála na varhany a zpívala v chátrajícím šumavském kostelíku. To se soudruhům nelíbilo, Günterovi ale učarovala na první pohled. A muzika je spojovala napořád. Statečnost projevíli oba hned na začátku.

"Oni nás vyhnali, a ty jsi si přivedl odtud nevěstu. Copak tady není dost dívek z dobrých německých rodin?," to byla slova na uvítanou.

Právě nyní při předávání služby se Günterovi půlhodinka překrývala s jeho nástupcem. To byla chvíle, kdy s Johnem debatovali. Oba chtěli ještě něco dokázat, měli dobrou kondici, přemýšleli o nějaké polární expedici. Cítili, že rodina je už tolik nepotřebuje, děti už se takřka osamostatnily. A nějaké peníze navíc by se hodily.

Zdá se, že vedení Varovné atlantické služby takovéto osobní kontakty podporovalo. Nahoře věděli, že ti, kdo mají právě službu, budou na počátku řetězce rozhodnutí a budou se chtít mezi sebou rychle poradit. John, stejně jako ostatní, automaticky při zapnutí počítače přihlašoval služební číslo ICQ.

Televize ukazovala nějakého pomateného bývalého vědce, kterého vytáhli na palubu plachetnice. No, to trochu přehnal, pomyslel si John. Za chvíli snad řekne, že ty praskliny v lávovém svahu na La Palmas vyrobil on sám.

"Johne, tady Günter, hlásím zemětřesení v La Palmas, stupeň 4, sesuv horniny objemu několik desítek tisíc tun do moře. Vlna tsunami podmořskými stanicemi nepozorována. Asi skoro žádná není. Nejbližší stanice č. 2, která byla opravována, je opět bez údajů. Může přijít další otřes, často bývají dva otřesy brzy po sobě. Pokud se neozveš do 1 minuty vyhláší ostrý poplach s předpovědí výšky vlny 15 m pro Londýn, kam dorazí za dvě hodiny.

Günter Bierhoff, pozemní stanice, La Palmas, 18:22:30 SEČ."

ZVONÍ MOBIL!

"Tady John, četl jsem tvoji zprávu na počítači. Jak se rozhodneme?"

"Spustíme to, máme záminku. Pokud o tom natočí televize dokument, bude se o tom mezi lidmi mluvit. To může zachránit hodně lidí. A prověří se, co selhalo. V první řadě se samozřejmě zjistí, že jsme selhali my."

"Souhlasím, spustit ostrý poplach a za 10 minut odvolat. Tak se měj se a připravuj se na Kamčatku. Pojedeme tam spolu."

Snad jen o půl metru vyšší vlna šplouchla líně na skotské pobřeží. Byla to vůbec vlna z La Palmas? Nikdo dříve nevěřil námořníkům, že na volném moři mohou při střetávání mořských proudů vznikat krátkodobě až třicetimetřové vlny. A přeci tomu tak zřejmě je. Taková vlna je schopna potopit i velkou loď. A vlna tsunami šířící se rychlostí tryskového letadla je na volném moři jen nesmírně široký a dlouhý kopec vody, který lodi většinou neublíží.

Tentokrát ještě nepřišel děsivý hukot vlny s varovným poselstvím bájně Atlantidy. Snad nás nikdy nezastihne nepřipravené. Pravá příčina katastrof je v nás samotných. V každém, kdo se nesnažil zkáze včas odporovat.

"... tomu jest všeho devět tisíc let od doby, co byla válka mezi těmi, kdo bydleli vně za Heraklovými sloupy, a všemi obyvateli uvnitř..."

"... přišel osudný den a noc a tu propadlo se u vás všechno mužstvo schopné zbraně do země, a právě tak ostrov Atlantis se propadl do moře a zmizel..."

/Platón/

Pardal

Zdroj: <http://gnosis9.net/view.php?cisloclanku=2004080007>